

Arrest

nr. 323 315 van 13 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 10 maart 2025 hebben ingediend, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en dienden op 20 januari 2025 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Uit een onderzoek van de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoekers op 7 maart 2023 geregistreerd werden in Nederland in het kader van verzoeken om internationale bescherming.

1.3. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) vroeg de Nederlandse autoriteiten op 6 februari 2025 om verzoekers terug te nemen op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

1.4. De Nederlandse autoriteiten stemden op 13 februari 2025 in met de terugname van verzoekers op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 26 februari 2025 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}). Verzoekers werden hiervan op 27 februari 2025 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: G.

voornaam: J. S.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer J. S. G., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 20.01.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een Afgaans identiteitsdocument (taskara), een kopie van een registratie certificaat/verblijfsvergunning van India geldig tot 30.06.2014, een kopie van een UNHCR kaart met referentie [...] en geldig tot 14.02.2016 en kopieën van documenten van zijn ouders (UNHCR kaart, taskara en paspoort) voor. Hij verklaarde nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest.

Samen met de betrokkene diende ook zijn echtgenote (G., B. K., V, [...]/[...], India, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) – met wie hij verklaarde (religieus) gehuwd te zijn – op 20.01.2025 een verzoek om internationale bescherming in België in.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Nederland op 07.03.2023.

Op 05.02.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (religieus) gehuwd (G., B. K., V, [...]/[...], India, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) te zijn en twee minderjarige kinderen (G., R. K., V, [...]/[...], India, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]; G., R. S., M, [...]/[...], Nederland, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) te hebben. Zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen verblijven momenteel met hem in België. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan in 1992 verliet en naar India reisde. Begin maart 2023 reisde hij met het vliegtuig via Oman naar Nederland. Hij verklaarde dat hij in maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende. Hij stelde dat dit verzoek werd afgewezen en dat hij op 20.01.2025 vanuit Nederland vertrok en naar België reisde.

Op 06.02.2025 werden de Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 13.02.2025 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Nederlandse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Schiphol, van maandag tot vrijdag tussen 8u en 14u. De betrokkene is in Nederland gekend als S., S., [...], India.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Nederland toekomt. Met betrekking tot de echtgenote van betrokkene die op 20.01.2025 ook een verzoek om internationale bescherming in België indiende, merken we op dat er voor haar op 06.02.2025 tevens ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Nederlandse instanties en dat zij voor haar ook instemde met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken dan ook op dat er voor haar tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Nederland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Nederland kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat iemand hem België had aangeraden. Hij stelde dat België dichtbij was en dat dat beter was omdat hij een kindje van twee maanden oud had en dat moeilijk was. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat ze hem in Nederland willen repatriëren.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat iemand hem België had aangeraden en dat België dichtbij was en dat dat beter was omdat hij een kindje van twee maanden oud had en dat moeilijk was, merken we allereerst op dat Nederland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Nederland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze hem in Nederland willen repatriëren, wensen we te benadrukken dat Nederland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland, net als België, onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Nederland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene wat behandeling en opvang in Nederland betreft geen redenen aanhaalde voor verzet tegen een overdracht.

De Nederlandse instanties stemden op 13.02.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering

onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Nederland ingediend verzoek.

De instemming van de Nederlandse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Nederland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Nederland van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Chatelion Counet, Arno Pinxter, Barbara Bierhuizen, Chiara Vrije, Eglantine Weijmans, Lianne Hooijmans, Marieke van Zantvoort, Pouya Fard, Shane van Galen, and Wilma Klaassen, "Asylum Information Database – Country Report - : Netherlands – 2023 update", laatste update op 30.04.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/netherlands/>, hierna het AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen (pagina 64, "If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, the Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure"). In het geval van een terugname kan de betrokkene een nieuw verzoek indienen, dat als een volgend verzoek wordt beschouwd, tenzij het vorige verzoek als impliciet ingetrokken werd beschouwd. In het geval van een overdracht op basis van een overnameakkoord dient de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij internationale bescherming wil. Het rapport meldt dat zich in 2022 en 2023 problemen voordeden wat betreft de registratie en opvang van verzoekers om internationale bescherming en dat overgedragen verzoekers deze problemen zullen ondervinden (pagina 64, "When an asylum seeker is transferred (back) to

the Netherlands on the basis of the Dublin Regulation, they will encounter the same problems as all other asylum seekers in the Netherlands'). We vermoeden dat de auteurs zinspelen op het systeem van 'voorregistratie' dat tussen september 2022 en maart 2023 en vanaf de zomer van 2023 werd ingevoerd om het hoofd te kunnen bieden aan het hoge aantal aanmeldingen in het aanmeldcentrum van Ter Apel. Verzoekers werden voorlopig geregistreerd in afwachting van de formele registratie en de tijd tussen beide kon enkele weken tot 4 maanden zijn. We merken op dat het rapport tevens meldt dat de achterstand qua registratie begin 2024 werd ingehaald (pagina 32, 'In the first weeks of 2024, it was communicated that the backlog of asylum seekers still to be registered is decreasing'). De Nederlandse instanties namen zoals vermeld maatregelen om het probleem aan te pakken. Hoewel er zich problemen op het vlak van registratie kunnen voordoen zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat moet worden besloten dat wat betreft toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming moet worden uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in elke fase recht op kosteloze rechtsbijstand (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat zowat de helft van de verzoekers om internationale bescherming verblijven in tijdelijke noodopvanglocaties, die niet of slechts gedeeltelijk zouden beantwoorden aan de standaarden (pagina 125, 'As is made clear in 'Types of accommodation', half of the asylum seekers in the Netherlands are housed in (crisis)emergency locations. In both 2023 and 2022, reception conditions provided to these asylum seekers did not meet the minimum legal standards'). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Nederlandse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Nederlandse structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij last had van stress en van een hoge bloeddruk. Tijdens het gehoor stelde hij opnieuw dat hij een hoge bloeddruk had maar dat alles voor de rest normaal is en dat hij geen medicijnen neemt. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland bij wet gewaarborgd is en dat ook wanneer materiële opvang wordt beperkt of stopgezet verzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg. Verzoekers hebben toegang tot basisgezondheidszorg zoals hospitalisatie, consultatie bij een algemeen geneesheer of tandarts en fysiotherapie. Er zijn in Nederland ook verschillende instellingen die gespecialiseerd zijn in de behandeling van asielzoekers met psychologische problemen. In het rapport staat dat ook afgewezen verzoekers enkel toegang hebben tot dringende gezondheidszorg en dat er in noodsituaties altijd toegang is tot gezondheidszorg (pagina 132-133). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Nederlandse autoriteiten (4).”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: G.

voornaam: B. K.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

+ twee minderjarige kinderen:

R.R. Nr. [...], G., R. K., V, [...] / [...], India, nationaliteit: Afghanistan, OV [...];

R.R. Nr. [...], G., R. S., M, [...] / [...], Nederland, nationaliteit: Afghanistan, OV [...].

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw B. K. G., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 20.01.2025 – samen met haar twee minderjarige kinderen (G., R. K., V, [...] / [...], India, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]; G., R. S., M, [...] / [...], Nederland, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) - een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een registratie certificaat/verblijfsvergunning van India geldig tot 30.06.2016 en een kopie van een UNHCR kaart met referentie 5113-93C02972 en geldig tot 17.02.2016 voor.

Samen met de betrokkene diende ook haar echtgenoot (G., J. S., M, [...] / [...], Afghanistan, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) – met wie zij verklaarde (religieus) gehuwd te zijn – op 20.01.2025 een verzoek om internationale bescherming in België in.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Nederland op 07.03.2023.

Op 05.02.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij (religieus) gehuwd (G., J. S., M, [...] / [...], Afghanistan, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) te zijn en twee minderjarige kinderen (G., R. K., V, [...] / [...], India, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]; G., R. S., M, [...] / [...], Nederland, nationaliteit: Afghanistan, OV [...]) te hebben. Haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen verblijven momenteel met haar in België. De betrokkene stelde verder dat haar ouders, broer en zus momenteel in Nederland verblijven.

De betrokkene verklaarde dat zij India ongeveer twee jaar geleden verliet. Ze reisde met het via Oman naar Nederland. Ze stelde dat ze er een verzoek om internationale bescherming indiende. Ze verklaarde dat dit verzoek werd afgewezen en dat ze vijftien dagen geleden vanuit Nederland vertrok en naar België reisde.

Op 06.02.2025 werden de Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 13.02.2025 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Nederlandse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Schiphol, van maandag tot vrijdag tussen 8u en 14u. De betrokkene is in Nederland gekend als K., H., [...], India. Haar twee minderjarige kinderen zijn in Nederland gekend als K., R., [...], India; K., R., [...], India.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Nederland toekomt.

Met betrekking tot de echtgenoot van betrokkene die op 20.01.2025 ook een verzoek om internationale bescherming in België indiende, merken we op dat er voor hem op 06.02.2025 tevens ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Nederlandse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden

uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Nederland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Nederland kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico

op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, zij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat zij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat iemand haar België had aangeraden. Ze stelde dat België dichtbij was en dat dat beter was omdat ze een kindje van twee maanden oud had en dat moeilijk was. Zij uitte verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat ze in Nederland een plan hebben om haar te deporteren.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat iemand haar België had aangeraden en dat België dichtbij was en dat dat beter was omdat ze een kindje van twee maanden oud had en dat moeilijk was, merken we allereerst op dat Nederland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Nederland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze in Nederland een plan hebben om haar te deporteren, wensen we te benadrukken dat Nederland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland, net als België, onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Nederland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene maakte tijdens haar gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Nederland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene wat behandeling en opvang in Nederland betreft geen redenen aanhaalde voor verzet tegen een overdracht.

De Nederlandse instanties stemden op 13.02.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Nederland ingediend verzoek.

De instemming van de Nederlandse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Nederland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Nederland van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Chatelion Counet, Arno Pinxter, Barbara Bierhuizen, Chiara Vrije, Eglantine Weijmans, Lianne Hooijmans, Marieke van Zantvoort, Pouya Fard, Shane van Galen, and Wilma Klaassen, "Asylum Information Database – Country Report - : Netherlands – 2023 update", laatste update op 30.04.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/netherlands/>, hierna het AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen (pagina 64, "If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, the Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure"). In het geval van een terugname kan de betrokkene een nieuw verzoek indienen, dat als een volgend verzoek wordt beschouwd, tenzij het vorige verzoek als impliciet ingetrokken werd beschouwd. In het geval van een overdracht op basis van een overnameakkoord dient de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien zij internationale bescherming wil. Het rapport meldt dat zich in 2022 en 2023 problemen voordeden wat betreft de registratie en opvang van verzoekers om internationale bescherming en dat overgedragen verzoekers deze problemen zullen ondervinden (pagina 64, "When an asylum seeker is transferred (back) to the Netherlands on the basis of the Dublin Regulation, they will encounter the same problems as all other asylum seekers in the Netherlands"). We vermoeden dat de auteurs zinspelen op het systeem van 'voorregistratie' dat tussen september 2022 en maart 2023 en vanaf de zomer van 2023 werd ingevoerd om het hoofd te kunnen bieden aan het hoge aantal aanmeldingen in het aanmeldcentrum van Ter Apel. Verzoekers werden voorlopig geregistreerd in afwachting van de formele registratie en de tijd tussen beide kon enkele weken tot 4 maanden zijn. We merken op dat het rapport tevens meldt dat de achterstand qua registratie begin 2024 werd ingehaald (pagina 32, "In the first weeks of 2024, it was communicated that the backlog of asylum seekers still to be registered is decreasing"). De Nederlandse instanties namen zoals

vermeld maatregelen om het probleem aan te pakken. Hoewel er zich problemen op het vlak van registratie kunnen voordoen zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat moet worden besloten dat wat betreft toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming moet worden uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in elke fase recht op kosteloze rechtsbijstand (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat zowat de helft van de verzoekers om internationale bescherming verblijven in tijdelijke noodopvanglocaties, die niet of slechts gedeeltelijk zouden beantwoorden aan de standaarden (pagina 125, 'As is made clear in 'Types of accommodation', half of the asylum seekers in the Netherlands are housed in (crisis)emergency locations. In both 2023 and 2022, reception conditions provided to these asylum seekers did not meet the minimum legal standards'). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Nederlandse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Nederlandse structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij haar aanmelding dat ze last heeft van constipatie. Tijdens het gehoor stelde ze gezond te zijn maar wel last te hebben van stress. Ze verklaarde geen medicijnen te nemen. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende haar fysieke gezondheidstoestand of betreffende die van haar twee minderjarige kinderen aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland bij wet gewaarborgd is en dat ook wanneer materiële opvang wordt beperkt of stopgezet verzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg. Verzoekers hebben toegang tot basisgezondheidszorg zoals hospitalisatie, consultatie bij een algemeen geneesheer of tandarts en fysiotherapie. Er zijn in Nederland ook verschillende instellingen die gespecialiseerd zijn in de behandeling van asielzoekers met psychologische problemen. In het rapport staat dat ook afgewezen verzoekers enkel toegang hebben tot dringende gezondheidszorg en dat er in noodsituaties altijd toegang is tot gezondheidszorg (pagina 132-133). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Nederlandse autoriteiten (4)."

1.6. Verzoekers vertrokken op 7 maart 2025 uit de FITT-woning te Zulte.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw. bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekers verblijven momenteel in een FITT-woning met het oog op een verwijdering naar Nederland. Dit betreft een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dat geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed.”

2.2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt in het verzoekschrift van 10 maart 2025 gekoppeld aan verzoekers' bewering dat zij in een FITT-woning verblijven met het oog op hun overdracht aan de Nederlandse autoriteiten.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de FITT-coach van het bureau Intercepties en Grenscontrole reeds op 7 maart 2025 aan het hoofdbestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat verzoekers ontsnapt waren uit de FITT-woning te Zulte. De FITT-coach vroeg bij die gelegenheid om een verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn. De geplande overdracht naar Nederland werd geannuleerd.

2.2.4. Hoewel de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet betwist in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ambtshalve vast dat de overdracht van verzoekers niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd. De (gedwongen) tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit kan door toedoen van het vertrek van verzoekers uit de FITT-woning reeds sinds 7 maart 2025 kan bezwaarlijk als imminent worden gekwalificeerd. De uiteenzetting in het verzoekschrift betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid mist feitelijke grondslag omdat het wettelijke vermoeden waarop zij zich baseren sinds 7 maart 2025 niet meer van toepassing is.

2.2.5. Ter terechtzitting brengen de partijen verder geen feiten of gegevens aan die aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk zou moeten worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier. De aanwezige raadsvrouw van verzoekers stelt zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het loutere gegeven dat de verzoekers thans nog steeds onderworpen zijn aan een overdrachtsbesluit, volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden.

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

F. TAMBORIJN